

Verbond met Abraham en de doop

Door Dr. Ir. C.G. van Kralingen

Inleiding:

Wanneer we het hebben over het verbond dat God met Abraham sloot en we gaan dit verder bestuderen, dan moet dit gedaan worden in een breder verband, we moeten dan onderzoeken welke plaats dit verbond met Abraham in neemt ten opzichte van alle verbonden die in de bijbel worden beschreven. In de laatste tientallen jaren zijn er grote discussies geweest omtrent de betekenis van dit verbond en zijn er vele boeken geschreven over het genadeverbond. Ook is er uitgebreid gesproken over het verbond met Abraham en de toepassing daarin met betrekking tot de plaats van de (water)doop. Helaas is de gewone man in de kerkbank niet in staat om deze discussies te volgen en de geschreven boeken te begrijpen. Zeer vaak is de verbonds betekenis uitgelegd in nauwe samenhang met de doop, die door de meeste (reformatorische) christenen automatisch worden aangenomen en geloofd. Ook is er veel kritiek gekomen op deze uitleg, zelfs door diegene die voorstanders zijn van de kinderdoop. De uitleg (exegese) over het verbond wordt binnen de reformatorische-kerken daarnaast ook nog eens op verschillende manieren gedaan, hiervoor hoeven we alleen maar te verwijzen naar de diverse reformatorische-kerken in Nederland. (Gereformeerde Gemeente - Christelijk Gereformeerde Kerk - Vrij Gemaakt Gereformeerde Kerk - Hersteld Hervormde Kerk/PKN). Met andere woorden, de reformatorische-kerken komen onderling niet uit wat de betekenis is van het verbond en hoe de beloften mogen worden toegepast. Dit is aanleiding geweest voor veel schuringen in de kerken.

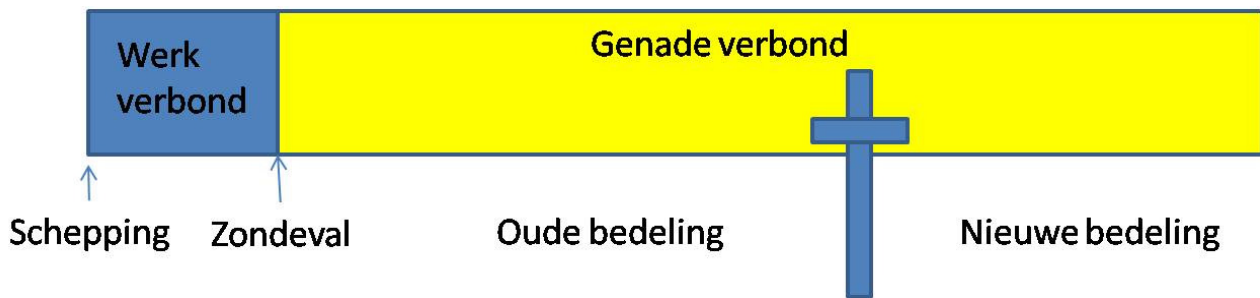
Definitie van verbond:

Wanneer het gaat om de definitie van het verbond ontstaat er een onduidelijkheid. In het verleden werd het verbond meestal gedefinieerd als "een overeenkomst tussen twee of meer mensen. Sommige verbonden in de bijbel, hebben inderdaad dit element in zich, maar nu wordt algemeen aangenomen dat deze definitie niet meer correct is, zeker wanneer het gaat om de essentiële bedoeling van het verbond in de bijbel. Dit komt duidelijk naar voren wanneer de eerste keer over een verbond in de bijbel wordt gesproken: Gen 6: 18. Maar met u zal Ik Mijn verbond oprichten; en gij zult in de ark gaan, gij, en uw zonen, en uw vrouw, en de vrouwen van uw zonen met u. Hier is het God zelf, die zonder overeenkomst met Noach, Zijn verbond maakt met Noach.

Een tweede voorbeeld is het "werkverbond" met Adam. Vroegere gereformeerde-theologen leerden dat er een werkverbond was met Adam in het paradijs, maar latere theologen hebben dit aangevochten. Het woord verbond wordt niet gebruikt in de eerste drie hoofdstukken van Genesis, en er is ook geen element van een overeenkomst, tussen God en de mens, zoals er wordt beweerd. Professor Murray, bijvoorbeeld, geeft dan ook de voorkeur aan de benaming "Bedeling met Adam".

Vele theologen hebben zo dan ook hun eigen definitie van een verbond. Verder komt er in de laatste jaren ook meer erkenning voor het feit dat gereformeerde-theologen niet altijd goed

hebben gedaan aan de uitleg van de "verscheidenheid" aan verbonden die in de bijbel beschreven worden. Traditioneel is er altijd gesproken over een eenheid in de bijbel met één "generiek" verbond, het genadeverbond (zie tekening).

Bijbelse verbonden

De bijbel zou geen verschillende verbonden kennen, maar verschillende bedelingen van één en hetzelfde verbond. Maar is dit wel een juiste weerspiegeling wat er daadwerkelijk in de bijbel staat?

We lezen in Gal 4:24 het volgende; Hetwelk dingen zijn, die andere betekenis hebben; want deze zijn de **twee verbonden**; het ene van de berg Sinai, tot dienstbaarheid barende, hetwelk is Agar. In Heb 8:7-13; Want indien dat **eerste verbond** onberispelijk geweest was, zo zou voor het **tweede** geen plaats gezocht zijn geweest. Want *hen* berispende, zegt Hij tot hen: Ziet, de dagen komen, spreekt de Heere, en Ik zal over het huis Israëls, en over het huis van Juda een **nieuw verbond** oprichten; Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage, toen Ik hen bij de hand nam, om hen uit Egypteland te leiden; want zij zijn in dit Mijn verbond niet gebleven, en Ik heb hen niet geacht, zegt de Heere. Want dit is het verbond, dat Ik met het huis Israëls maken zal na die dagen, zegt de Heere: Ik zal Mijn wetten in hun verstand geven, en in hun harten zal Ik die inschrijven; en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn. En zij zullen niet leren, een ieder zijn naaste, en een ieder zijn broeder, zeggende: Ken de Heere; want zij zullen Mij allen kennen van de kleine onder hen tot de grote onder hen. Want Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn, en hun zonden en hun overtredingen zal Ik geenszins meer gedenken. Als Hij zegt: Een **nieuw verbond**, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; wat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning. In Ef 2:12; Dat gij in die tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de **verbonden** der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld.

En wat te denken van het verbond met Noach, David?

Het genadeverbond

De uitdrukking "genadeverbond" wordt in de bijbel niet gebruikt. Het is een theologische aanduiding om de eenheid aan te geven tussen de verschillende verbonden. Dit betekent niet dat het niet legitiem zou zijn om het te gebruiken, maar het hoeft niet altijd het meest voor de hand te liggen om deze term te gebruiken. Sommige theologen hebben daarom gepleit om

bijvoorbeeld: "Gods eeuwige doel in Christus Jezus" of anderen zoals wat Paulus gebruikt in Efeze 2: 12: "de verbonden der beloften". (zoals ook in de Griekse grondtekst wordt gebruikt: *epaggelia*) te gebruiken. De intentie om genadeverbond te gebruiken, en om daarmee de **eenheid** aan te geven tussen het oude testament en het nieuwe testament, en de eenheid aan te geven hoe God mensen zalig maakt door alle tijden en eeuwen, is daarom goed. Er is een eenheid in de verscheidenheid van de verbonden welke worden vermeld in de bijbel. Christenen die de geloofsdoop aanhangen worden dan ook vaak onterecht beticht van het feit dat zij een scheiding willen maken tussen het oude-testament en het nieuwe-testament. Er zijn echter christenen die dit wel doen, deze hangen de zogenaamde "bedelingen (dispensationalisten) leer" aan hetwelk betekend dat God in de tijd op verschillende manieren met de mens handelt. God had een ander plan tot zaligheid met de Joden dan met de heidenen. Wij willen duidelijk aangeven dat God met de mens handelt enkel en alleen in Jezus Christus, en door Zijn bloed offer alleen kan de mens worden gered van zijn zonden. Maar daarin neemt het volk Israël wel een bijzondere plaats in. Daar zullen we nu niet verder over uitweiden.

Hoe dan kunnen we Gods handelen met de mens, vanaf de schepping, verder verwoorden? Hoe moeten we de beloften die God geeft interpreteren? God vertelt de mens hoe hij moet handelen en geeft beloften aan de mens hoe Hij zelf zal handelen. Dit noemen we het verbond dat God maakt met de mens. Niet dat de mens kan onderhandelen, maar de mens kan de voorwaarden alleen maar accepteren. Daarom gebruikten de schrijvers van de bijbel niet het Griekse woord "syntheke" wat in zou houden een verbond tussen twee partijen, maar ze gebruikten het Griekse woord "diatheke", waarin de voorwaarden werden bepaald door één van de partijen, in dit geval God zelf. Dit betekende ook dat de verbonden niet gewijzigd konden worden. Wanneer we nu dieper kijken naar het genade verbond, dan merken we het volgende op. Toen Adam het werk verbond verbrak, gaf God een ander verbond om de mens te redden.

Dr. M Smith schrijft:

"De term "genadeverbond" wordt gebruikt om te refereren aan het plan van God om mensen te redden in Christus. Het zou een misleidende term kunnen zijn wanneer we geloven dat er maar één genadeverbond zou zijn. De bijbel geeft verschillende verbonden weer met allemaal een genadig karakter. Ze zijn allemaal onderdeel van een voortschrijdende openbaring van Gods plan in het uiteindelijke verbond in Christus; het nieuwe-verbond.

De partijen in dit verbond zijn God en de mensen die Hij heeft uitverkoren waarin Christus de rol van de middelaar, het hoofd, vervult, Heb 8:6 En nu heeft Hij zoveel uitnemender bediening gekregen, als Hij ook Middelaar van een beter verbond is, hetwelk in betere beloftenissen bevestigd is.

Wanneer we de term "**genadeverbond**" willen gebruiken, dan moeten we ons wel afvragen "**Met wie is dit verbond dan gemaakt of opgericht?**" Hiervoor gebruiken we de uitleg zoals ook in de Westminster catechismus wordt gebruikt. "**Het genadeverbond was gemaakt met Christus als de tweede Adam en in Hem met al de uitverkorenen als Zijn zaad**". En wat was het doel van dit genadeverbond? Dit is volkomen duidelijk, om zekerheid van zaligheid te bieden voor de uitverkorenen, waarbij zij de Heilige Geest zouden ontvangen om bekering en geloof te bewerkstelligen in de uitverkorenen.

Justus Vermeer verwoord het als volgt: "Zeer klaarblijkelijk en plechtig met Abraham, ten opzichte van de **uitverkorenen** uit alle geslachten des aardbodems, als zijn geestelijk zaad in Gal. 3:29: "En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de belofte is erfgenamen," die allen in Abrahams zaad, (namelijk Christus) gezegend zouden worden. en verder: Eindelijk, veel algemener en uitgebreider in de dag van het Nieuwe Testament met de uitverkorenen uit alle geslachten, talen, volkeren en natiën van de ganse aardbodem. Ziet dit klaar voorzeggd in Jer. 31:31 t/m 33: Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat Ik met het huis van Israël en met het huis van Juda een nieuw verbond zal maken; Niet naar het verbond, dat Ik met hun vaders gemaakt heb, ten dage toen Ik hun hand aangreep, om hen uit Egypteland uit te voeren, welk Mijn verbond zij vernietigd hebben, hoewel Ik hen getrouwd had, spreekt de HEERE; Maar dit is het verbond, dat Ik na die dagen met het huis van Israël maken zal, spreekt de HEERE: Ik zal Mijn wet in hun binnenste geven, en Ik zal die in hun hart schrijven; en Ik zal hun tot een God zijn en zij zullen Mij tot een volk zijn.

Herman Bavinck als volgt: "dat het genadeverbond, in zoover het met Christus was opgericht, wezenlijk een werkverbond was; dat daarom in het genadeverbond wederom onderscheiden moest worden tussen het verbond, gelijk het met Christus van eeuwigheid was opgericht, en het verbond, gelijk het als uitvoering van dien vrederaad in **den tijd met de uitverkorenen of gelovigen**, wordt opgericht; en dat eindelijk deze onderscheiding weder werd teniet gedaan, genadeverbond en vrederaad als wezenlijk één werden opgevat, en het genadeverbond zelve in de eeuwigheid werd verlegd, als zijnde daar met Christus en **in Hem met al de zijnen** opgericht."

Uiteraard zijn er theologen die dit breder willen trekken en aangeven dat God het genadeverbond op heeft gericht met Abraham en zijn zaad in het O.T. en met de kerk in het N.T. De vraag dan als eerste naar boven komt is; konden de mensen voor Abraham ook in het genadeverbond komen? Daarom wordt er algemeen van uit gegaan dat het genadeverbond als eerste wordt verwoord in Gen 3:15: "En Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; dat zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen" terstond na de zonden val. Het is daarom duidelijk misleidend en verwarrend om alleen het verbond met Abraham te identificeren en gelijk te stellen als dat dat het genadeverbond zou zijn. Wanneer we vast blijven houden dat het genadeverbond is opgericht met Christus en in Hem met al de uitverkorenen wordt het duidelijk in de bijbel dat nakomelingen van Abraham niet behoorden tot de uitverkorenen, zelfs de grote meerderheid van Abrahams nakomelingen behoorden niet tot de uitverkorenen! De grote meerderheid was rebelerend, Jes 1:2-20, waarvan het 6e vers: Maar Gij hebt uw volk, het huis van Jakob, verlaten, want zij zijn vervuld met goddeloosheid, meer dan het oosten, en zij zijn wicelaars gelijk de Filistijnen, en aan de kinderen der vreemden tonen zij hun behagen. Heb 3: 16-4:2. Want sommigen, toen zij die gehoord hadden, hebben Hem verbitterd, doch niet allen, die uit Egypte door Mozes uitgegaan zijn. Over wie nu is Hij vertoornd geweest, veertig jaren? Was het niet over degenen, die gezondigd hadden, wier lichamen gevallen zijn in de woestijn? En aan wie heeft Hij gezworen, dat zij in Zijn rust niet zouden ingaan, anders dan aan hen, die ongehoorzaam geweest waren? En wij zien, dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof. Laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn. Want ook ons is het Evangelie verkondigd, zoals hun; maar het woord der prediking deed hun geen nut, omdat het met het geloof niet gemengd was in degenen, die het gehoord hebben. De meerderheid van Abrahams

nageslacht behoorden niet tot het genadeverbond. Daarom moeten we het verbond met Abraham, zoals alle andere Bijbelse verbonden, zien als een mechanisme voor het vervullen van de belofte van het doel van het genadeverbond, namelijk de zaligheid van de uitverkorenen. Of, wanneer we een alternatieve term willen gebruiken - een mechanisme voor de vervulling of de eeuwige doel en belofte van God in Christus Jezus, namelijk, de zaligheid van de uitverkorenen.

Komen we nu tot het verbond met Abraham zelf.

Het verbond met Abraham wordt ons voortschrijdend geopenbaard in Gen 12, 15, 17 en 22. Gen 17 is echter de belangrijkste hoofdstuk waarin de volgende elementen worden weergegeven:

- Het verbond wordt eerst met Abraham zelf gemaakt v.2 En Ik zal Mijn verbond stellen tussen Mij en tussen u, en Ik zal u gans zeer vermenigvuldigen
- Abraham wordt de vader van verschillende volkeren, v.4-6: Mij aangaande, zie, Mijn verbond is met u; en gij zult tot een vader van menigte der volken worden! En uw naam zal niet meer genoemd worden Abram; maar uw naam zal wezen Abraham; want Ik heb u gesteld tot een vader van menigte der volken. En Ik zal u gans zeer vruchtbaar maken, en Ik zal u tot volken stellen, en koningen zullen uit u voortkomen.
- het verbond wordt ook gemaakt met zijn kinderen, v.7: En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God, en uw zaad na u.
- het land Kanaän is het beloofde land voor zijn nakomelingen, v.8: En Ik zal u, en uw zaad na u, het land van uw vreemdelingschappen geven, het gehele land Kanaän, tot eeuwige bezitting; en Ik zal hun tot een God zijn
- besnijdenis was het teken van het verbond, v. 10,11: Dit is Mijn verbond, dat gij houden zult tussen Mij, en tussen u, en tussen uw zaad na u: dat al wat mannelijk is, u besneden worde. En gij zult het vlees van uw voorhuid besnijden; en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en tussen u.
- het was mogelijk om het verbond te verbreken en er buiten komen te staan, v.14: En wat mannelijk is, de voorhuid hebbende, die het vlees van de voorhuid niet zal besneden worden, die ziel zal uit haar volken uitgeroeid worden; hij heeft Mijn verbond gebroken
- Isaäk en zijn nakomelingen zouden de erfgenamen zijn van het verbond, v.18-21: En Abraham zeide tot God: Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht! En God zeide: Voorwaar, Sara, uw vrouw, zal u een zoon baren, en gij zult zijn naam noemen Izak; en Ik zal Mijn verbond met hem oprichten, tot een eeuwig verbond voor zijn zaad na hem. En aangaande Ismaël heb Ik u verhoord; zie, Ik heb hem gezegend, en zal hem vruchtbaar maken, en hem gans zeer vermenigvuldigen; twaalf vorsten zal hij gewinnen, en Ik zal hem tot een groot volk stellen; Maar Mijn verbond zal Ik met Izak oprichten, die u Sara op deze gezette tijd in het andere jaar baren zal.

Om het verbond met Abraham goed te kunnen begrijpen, wordt ons veel meegedeelt in de brief van Paulus aan de Galaten. Paulus geeft ons weer wat de betekenis is en hoe de belofte gegeven aan Abraham moet worden uitgelegd. **Merk op:** Gal 3:16 leert ons dat er een "**dualiteit**" (onderscheidt tussen verschillende betekenissen)" in dit verbond met Abraham zit. Nu zo zijn de beloftenissen tot Abraham en zijn zaad gesproken. Hij zegt niet: En aan de zaden, als van velen; maar als van één: En aan uw zaad, hetwelk is Christus. Deze dualiteit moeten we eerst begrijpen om de diepere betekenis van het verbond met Abraham te begrijpen. De belofte van het verbond met Abraham is uiteindelijk niet Isaac of het nageslacht van Abraham, maar Jezus Christus.

Aan wie gaf God de belofte in het verbond met Abraham?

Als eerste duidelijk aan Abraham. Het verbond met de beloften was gemaakt met hem, Gen 15:18a, 12:1-3.

Daarna met zijn zaad, Gen 17:7. Dit zijn zijn nakomelingen (meervoud), maar God door Paulus zegt ons dat de vervulling Christus zelf was, Gal 3:16. Isaac was de aangestelde erfgenaam van de belofte, Gen 15:4, 17:21. Israel was de gekozen zoon, Gen 25:23-24: En de HEERE zeide tot haar: Twee volken zijn in uw buik, en twee natiën zullen zich uit uw ingewand vaneen scheiden; en het ene volk zal sterker zijn dan het andere volk; en de meerdere zal de mindere dienen. Toen nu haar dagen vervuld waren om te baren, ziet, zo waren tweelingen in haar buik, zie ook Rom 9:10-13. En niet alleen deze, maar ook Rebekka is daarvan een bewijs, toen zij uit een bevrucht was, namelijk Izaäk, onze vader. Want toen de kinderen nog niet geboren waren, noch iets goeds of kwaads gedaan hadden, opdat het voornemen Gods, dat naar de verkiezing is, vast bleef, niet uit de werken, maar uit de Roepende; Zo werd tot haar gezegd. De meerdere zal de mindere dienen. Gelijk geschreven is: Jakob heb ik liefgehad, en Ezau heb ik gehaat. Het verbond was gemaakt en de beloften bevestigd met hen Gen 26:1-5, 23-25, 27:28-29, 28:13-15, 35:9-15 enz. Daarom moeten we vaststellen dat niet alle natuurlijke nakomelingen van Abraham meedelen in de belofte van het verbond, maar alleen zij wie door God aangegeven erfgenamen en gekozen zoon waren! Het belangrijke van de dualiteit wordt ons weergegeven in Gal 3:16 en in Gen 17:7, dit onderscheid wordt ons nu duidelijk.

Deze dualiteit is het onderscheid van "**schaduw**" en "**vervulling**". Anders verwoord; van schaduw en werkelijkheid, van schaduw en waar het werkelijk om gaat. De schaduw gaat vooraf en openbaart de vervulling, de werkelijkheid. Abrahams zaad bestaat zowel uit, enkelvoud en meervoud, het natuurlijke zaad (Schaduw) en geestelijk zaad (vervulling).

Het eerste "natuurlijke" zaad van Abraham nam expliciet en onderscheidend verbondsmatige vorm aan in het oude-verbond bij Mozes. In Exodus 34 wordt ons meegedeeld de verbonds vernieuwing met het volk Israël toen zij uit Egypte werden geleid. Toen het volk in slavernij was, gedacht de Heere aan zijn verbond die Hij gemaakt had met Abraham, Isaac en Jacob.

Het tweede "geestelijke" zaad van Abraham, nam expliciet en onderscheidend verbondsmatige vorm aan in het nieuwe-verbond met Jezus Christus als het hoofd van het verbond en de verbondsmiddelaar.

Dit geeft ons het volgende overzicht om de dualiteit, het verschil, aan te geven van de twee betekenissen:

Dualiteit	Natuurlijk nakomelingen	Geestelijk nakomelingen
Twee verschillende erfgenamen , gegeven door God op een bijzondere wijze	Isaïc	Jezus
Twee uitverkoren "zonen"	Isaïc verkozen zoon was Israël Gen 25:22-23, Rom 9:6	Jezus, als God's uitverkoren zoon om als 2e Adam de mensheid genade aan te bieden, Hos 11:1, Math 2:15, Jes 42:1
Twee verschillende nakomelingen	De joden, natie van Israël, zijn Abraham's verbond nageslacht op een natuurlijke manier verwekt, Gen 15:3,5,18; 17:7,9	Gelovigen in Christus zijn Abrahams geestelijk nageslacht Gal 3:7-9, 14, 29; Rom 4: 11-17; Heb 2:16
Twee verschillende manieren van besnijden	In het vlees en kenmerkt het natuurlijke nageslacht	Aan het hart en kenmerkt geestelijk nageslacht, Rom 2:18-19, Phi 3:2, Kol 2:11
Twee verschillende manieren van voortplanting Elk nageslacht, natuurlijke en het geestelijke, verspreid volgende generaties. Beide verspreiden en vermenigvuldigen zich op dezelfde manier als toen het ontstond.	Natuurlijk nageslacht door geslacht gemeenschap	Geestelijke nageslacht door wedergeboorte, Jes 53:10, Heb 2:13, Joh 1:12-13

Het natuurlijke zaad is het Hebreeuwse volk, het geestelijke zaad is de gemeente van gelovigen. Het onderscheidend karakter van het Hebreeuwse volk was NIET dat ze gelovigen in Christus waren, maar Hebreë, besneden in hun vlees (het betekend niet dat er geen gelovigen waren onder de Hebreë, die waren er wel degelijk), zij waren de natuurlijke verbondsnakomelingen van Abraham. Het onderscheidende karakter van de gemeente van gelovigen is dat haar leden ALLEMAAL gelovigen zijn (Zie Jer 31:31-34: vs. 34: En zij zullen niet meer, een ieder zijn naaste, en een ieder zijn broeder, leren, zeggende: Kent de HEERE! want zij zullen Mij allen kennen, van hun kleinste af tot hun grootste toe, spreekt de HEERE; want Ik zal hun ongerechtigheid vergeven, en hun zonden niet meer gedenken) en dat ze allemaal besneden zijn aan het hart. Zij zijn de geestelijke nakomelingen van Abraham.

Nu kunnen we de vraag stellen, zijn dan de geestelijke belofte niet alleen voor Abrahams natuurlijke nakomelingen? Nee, God had dit al aan Abraham beloofd in Genesis 17, in u zullen ALLE volkeren gezegend worden. Gal 3:8 zegt het zo mooi duidelijk: Zo verstaat gij dan, dat zij, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn. En de Schrift, te voren ziende, dat God de heidenen uit het geloof zou rechtvaardigen, heeft te voren aan Abraham het Evangelie verkondigd, zeggende: In u zullen al de volken gezegend worden. Zo dan, die uit het geloof zijn, worden gezegend met de gelovige Abraham. Echter deze belofte was nog niet in vervulling gegaan, de belofte was nog niet uitgegaan naar de heiden volkeren, maar met de komst van Christus in het vlees werd ook deze belofte vervuld. Christus gaf zijn discipelen de opdracht om heen te gaan en het evangelie te gaan brengen naar alle volkeren. De scheiding die er was tussen Jood en heiden werd weg gehaald. Dit wordt duidelijk wanneer we de brief van Paulus aan de Efeziërs bestuderen. In Ef. 2: 13-14 Maar thans in Christus Jezus zijt gij, die eertijds veraf waart, dichtbij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, de vijandschap, weggebroken heeft. Het bloed van Christus brak de tussenmuur af. Als eerste de tussenmuur tussen God en de mens. Wij hadden door onze zondeval in het paradijs een muur opgeworpen, die we zelf niet meer konden afbreken. Hiervoor is Jezus naar de wereld gekomen, om deze muur voor ons af te breken. Ook de muur tussen de Joden en de heidenen werd afgebroken. De scheiding die er wel was in het O.T. is er niet meer in het N.T. Ook niet Joden mogen nu delen in de beloftenissen gegeven aan Abraham. Gal 3:29 geeft ons dit o zo duidelijk weer. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen

Tegenbeeld van de besnijdenis is niet de doop.

Het is van groot belang om te zien dat het tegenbeeld van de besnijdenis in het vlees, het teken van het verbond met Abraham, niet de doop is, maar de besnijdenis aan het hart, Rom 2:28-29,: Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die het in het openbaar in het vlees is; Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God, Kol 2:11: In Wie gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus.

Zoals in het oude-verbond het natuurlijk zaad van Abraham besnijdenis ontvingen in het vlees, zo ontvangen in het nieuwe-verbond de geestelijke nakomelingen van Abraham de besnijdenis aan het hart. Merk op dat vele nakomelingen die de besnijdenis in het vlees ontvingen, niets wisten van de besnijdenis aan het hart en daarom aangespoord werden om het te ontvangen (Deut 10:16, Jer 4:4, 9:26). Allen die in het nieuwe-verbond zijn worden nooit aangespoord om het te ontvangen omdat ze het al ontvangen hadden!

Doop is nauw verbonden met de besnijdenis aan het hart in het nieuwe testament, zie Kol 2:11-12, In Wie gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus; Zijnde met Hem begraven in de doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft. Omdat het Christus manier is om te laten zien en belijden dat we besnijdenis aan het hart ontvangen hebben! Daarom wordt de doop nooit in het N.T. toegepast aan iemand, dan aan degene die zich bekeerd hebben tot God en geloven in de

Heere Jezus Christus. Het zou ook niet mogen, anders zou de **diepgaande betekenis van de doop** worden gebagatelliseerd en verloren gaan.

Het is gewenst om een analogie tussen besnijdenis en doop te tekenen en deze gaat als volgt:

Zoals besnijdenis werd toegepast aan het natuurlijke zaad van Abraham, zo wordt de doop toegepast aan het geestelijke zaad van Abraham, dat zijn de gelovigen, die de besnijdenis aan het hart hebben ontvangen, door wedergeboorte en het werk van de H.G.

Dan wordt het duidelijk dat wanneer kleine kinderen gedoopt worden, die het natuurlijkzaad en nakomelingen zijn van gelovige ouders, er een verschrikkelijk element van verwarring geïntroduceerd wordt. Het "**geestelijke**" wordt verward met het "**natuurlijke**", de schaduw met de vervulling, het oude-verbond met het nieuwe-verbond. Het natuurlijkzaad van Abraham heeft, onder het oude-verbond, de vervulling van de natuurlijke belofte ontvangen, Joz 21:43-45, maar de geestelijke beloften, waarvan het natuurlijke een schaduw was, waren niet voor het natuurlijkzaad (zowel in oude als nieuwe verbond) maar voor het geestelijkzaad, dat zijn de wederomgeborenen, besnedenen aan het hart, dat is wat Paulus ons leert in Romeinen 9!

1 Kor 7:14: Want de ongelovige man is geheiligd door de vrouw, en de ongelovige vrouw is geheiligd door de man; want anders waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig geeft hiervoor geen alternatief wanneer er gesproken wordt over geheiligd zijn van de kinderen. Dit heeft alles te maken met het huwelijk en niet met het verbond of de doop. Ook de doop van gezinnen in het N.T. biedt geen uitkomst. Ook daar wordt vermeld dat ze in God gelovig geworden waren en dus het geestelijkzaad van Abraham zijn. Daar waar de doop wordt toegepast gaat het om mensen die het geestelijkzaad van Abraham geworden zijn door het geloof in Jezus Christus.

De natuurlijke nakomelingen van gelovige-ouders hebben geen verbonds betrekking. Maar zij zijn zelfs meer bevoorrecht dan de natuurlijke kinderen van Abraham in het O.T. Ze worden geboren in de tijd van de vervulling van de "geestelijke" belofte, dat ze geboren werden in een christelijk gezin, in de tijd van het nieuwe-verbond, maar zoals iedereen, moeten ze wederom geboren worden om het koninkrijk van God in te gaan, Joh 3:3 en alleen wanneer er tekenen zijn van geloof en bekering (besnijdenis aan het hart) dan zijn ze erfgenamen en lidmaten van het nieuwe-verbond en mogen ze gedoopt worden als teken van hun wedergeboorte, Rom 6.

Wie zijn wij dat we Gods woorden omdraaien: wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn zal zalig worden.

Bron : <http://www.refobaptisten.nl/covenant.html>